

РЕШЕНИЕ

№ 4253

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на секретаря НЕЛИ М. ШАРКОВА
като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело № 20221110139433 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове по чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД да заплащане на следните суми: 30 000 лв. за обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на brutното трудово възнаграждение за шест месеца и 1 166,76 лв. – мораторна лихва за периода от 29.02.2022 г. до 17.07.2022 г. Ищецът претендира и законна лихва върху главницата от датата на предявяване на иска, както и разноси в производство.

Ищецът твърди, че между нея и ответното дружество е съществувало трудово правоотношение, въз основа на което е заемала длъжността „П.“, прекратено поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст със заповед от 28.01.2022 г. Твърди, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение е имала осигурителен стаж при същия работодател през последните години в размер на 13 години, 4 месеца и 14 дни, поради което ѝ се дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Твърди, че сезирала ИА „Г.“, която връчила предписание на работодателя да изплати дължимото обезщетение, но плащане не последвало.

Ответникът оспорва предявените искове по основание и размер. Твърди, че през м.02.2022 г. ищцата е получила плащане от работодателя, с което евентуално е погасено част от претендираното обезщетение. Претендира разноси.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое

убеждение и взе предвид доводите на страните, намира за установено следното:

Основателността на предявения иск предпоставя съществувало трудово правоотношение между страните, неговото прекратяване след като ищецът е придобил право на пенсия при прослужени повече от 10 години при ответника, както и размера на последното брутно трудово възнаграждение.

По делото не е спорно, а и се установява от представените писмени доказателства, че на 15.09.2008 г. между страните е сключен трудов договор № 6/15.09.2008 г., по силата на който ищцата е назначена на длъжност „П.“ при ответното дружество, както и, че трудовото правоотношение между тях е прекратено.

Представена е молба от Е. Б. – Б.. до ответното дружество, с която последната заявява прекратяване на трудовото правоотношение между страните на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 КТ, получена и подписана от управителя на „И.“ ЕООД. Изявлението пред работодателя от страна на работника за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1 т. 12 КТ е основано на предвиденото в тази разпоредба субективно преобразуващо право на работника да предизвика едностранно, независимо от волята на работодателя изменение на съществуващото трудово правоотношение, поради което с достигането му до съконтрахента – работодател, то произвежда това целено действие.

В този смисъл трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 28.01.2022 г. – датата на получаването на писменото уведомление от работодателя, независимо от издадените впоследствие заповеди в тази насока.

От представените доказателства - трудов договор, разпореждане за отпускане на пенсия и др., безспорно се установява, че ищцата има над 10 години трудов стаж при ответника, както и че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, същата е придобила право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по смисъла на чл. 68 КСО. Страните не спорят и че до момента ищцата не е получила такова обезщетение, следователно по делото се установява наличието на всички правопораждащи отговорността на ответника факти. Същият не представи доказателства за заплащане на дължимото обезщетение при прекратяване на правоотношението, като евентуални претенции за неоснователно заплатени или надплатени суми за трудово възнаграждение са извън предмета на настоящото производство.

Съобразно изготвената по делото съдебно – счетоводна експертиза начисленото брутно трудово възнаграждение на Е. Б. – Б.. за м.12.2021 г., е в размер на 4 868,46 лв. Изчислено на тази база, дължимото обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на брутното трудово възнаграждение за шест месеца възлиза на 29 210,76 лв., до която сума искът следва да се уважи, ведно със законната лихва за периода от предявяване на

иска до окончателното плащане а за горницата до 30 000 лв. да се отхвърли.

Съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 3 КТ обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е предвиден друг срок. Доколкото трудовото правоотношение е прекратено на 28.01.2022 г., срокът за изплащане на процесното обезщетение е изтекъл на 28.02.2022 г., поради което работодателят, считано от 01.03.2022 г. е изпаднал в забава и дължи мораторна лихва. Съгласно експертното заключение дължимата мораторна лихва върху сумата в размер на 29 210,76 лв. за периода от 01.03.2022 г. до 17.07.2022 г. е 1 127,86 лв., до който размер предявения акцесорен иск следва да се уважи.

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни, съобразно уважената, респективно отхвърлената част от исковете. Искането на ищцата за присъждане на адвокатски хонорар в размер на 2 000 лв. следва да бъде оставено без уважение, доколкото по делото не са налични доказателства за заплащането на посочената сума в полза на процесуалния представител.

В полза на ответника следва да се присъдят разноски съгласно представения списък и съобразно отхвърлената част от исковете на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в размер на 53,14 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда сумата 1216,78 лв. за държавна такса и сумата 146,01 лв. депозит за вещо лице.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „И.” ЕООД, ЕИК .. да заплати на Е. Х. Б. - Б., ЕГН *****, на основание чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 29 210,76 лв., представляваща обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на brutното трудово възнаграждение за шест месеца, ведно със законната лихва от 18.07.2022 г. до окончателното плащане, сумата 1 127,86 лв. – мораторна лихва за периода от 01.03.2022 г. до 17.07.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 222, ал. 3 КТ за разликата над 29 210,76 лв. до пълния предявен размер от 30 000 лв. и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 1 127,86 лв. до пълния предявен размер от 1 166,76 лв.

ОСЪЖДА Е. Х. Б. - Б., ЕГН ***** да заплати на „И.” ЕООД, ЕИК .. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 53,14 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „И.” ЕООД, ЕИК .. да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на съда сумата 1 216,78 лв. за държавна такса и сумата 146,01 лв. депозит за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____